

at de nye toner fra Socialdemokratiet også kunne føre til, at det kunne lade sig gøre at lave noget fornuftig politik sammen. Lad mig med det samme sige, at jeg ikke har opgivet håbet. Jeg er ikke vred over det, men jeg er en lille smule skuffet over, at Socialdemokraterne er vendt tilbage til det gamle spor. Men vi vil gøre vores yderste for alligevel at udnytte de muligheder, der måtte være for at skabe gedigne politiske resultater, for vi ønsker et bredt samarbejde.

Kl. 20.10

Fru Pia Kjærsgaard og fru Marianne Jelved var inde på spørgsmålet om Tyrkiet. Man kan roligt sige fra hver sin vinkel, og det er jo meget forfriskende at få det belyst fra to sider på den facon.

Jeg vil gerne gøre regeringens position klar. Jeg tror, at det for alle er et stort dilemma, når man taler om Tyrkiet og om tyrkisk medlemskab af EU. På den ene side tror jeg, at de fleste med deres fornuft kan indse, at det vil være en stor fordel at støtte de kræfter i Tyrkiet, som ønsker et moderne Tyrkiet, som ønsker reformer i Tyrkiet og ønsker et vestligt orienteret Tyrkiet, som samarbejder med Europa.

På den anden side tror jeg også, at alle må erkende, at det selvfølgelig er en stor mundfuld. Det er mange mennesker, det kan blive det største land i EU i givet fald, og med de strukturer, der er i Tyrkiet, kan det blive meget omkostningskrævende for EU, i hvert fald hvis vi fortsætter EU-politikkerne uændret. Der er landbrugspolitikken og den regionale støtte, og der er hele spørgsmålet om arbejdskraftens frie bevægelighed.

Der er utrolig mange spørgsmål at tage stilling til, og det er klart, at det giver nogle dilemmaer. Derfor vil jeg også gerne give et klart svar på det her, uanset at det er et dilemma.

Den første del af svaret er, at hvis man spørger, om det Tyrkiet, som vi kender i dag, kan blive medlem af EU, et meget klart svar: Nej, det kan det Tyrkiet, som vi kender i dag, ikke.

Det næste spørgsmål, man så kan stille, er: Jamen kan Tyrkiet om 15-20 år blive medlem af EU? Dertil må man svare, at det er der ikke nogen der i dag kan sige noget om, for det afhænger jo ganske af, hvad der sker i løbet af de 10, 15, 20 år, hvor lang tid det nu vil tage.

Det, man skal tænke på, er, at hvis Tyrkiet på et tidspunkt kommer i nærheden af at være kvalificeret til et medlemskab af EU, så er det, fordi Tyrkiet i mellemtiden har indført 80.000 sider EU-lovgivning i sin nationale lovgivning, og så

er det altså i givet fald et helt andet Tyrkiet end det, vi kender i dag, vi taler om. Så er det, om jeg så må sige, et europæisk Tyrkiet. Derfor er der jo ikke nogen, der i dag med fornuft kan give et svar på, hvordan det ser ud til den tid.

Derfor er det klare svar, at nu starter vi forhandlingerne, sådan som det er blevet lovet. Så ser vi undervejs i disse forhandlinger, om Tyrkiet kan leve op til alle disse krav, og vi ser også undervejs i processen, om EU vil have kræfter til at optage yderligere et stort medlemsland.

Begge dele skal være opfyldt, og det er der ikke noget nyt i. Det har vi sagt helt tilbage i 1993, og vi har i øvrigt gentaget så sent som i december sidste år, at sådan er det. Der er ingen, der på forhånd kan give nogen garanti for, hvad udfaldet af disse forhandlinger bliver. Det er der heller ikke noget nyt i, det er også sagt tidligere. Det er, hvad jeg har sagt offentligt. Det er, hvad jeg gentager her. Det er regeringens linje, og de forhandlinger, der nu er indledt, er altså åbne forhandlinger, hvor man ikke på forhånd kan garantere for, hvad udfaldet måtte blive.

Fru Marianne Jelved var så også rundt om, hvad skal man sige, samarbejdet i Folketinget osv. På sin vis tilkommer det ikke mig at blande mig i indre radikale forhold, men da det trods alt har betydning for samarbejds mønstrene her i Folketinget, synes jeg dog alligevel, at jeg må komme med en kommentar til det, for der er en ting, jeg ikke helt forstår.

Den klassiske radikale position har jo været at stå frit til alle sider, eller i hvert fald til begge sider i Folketinget, for derved at maksimere mulighederne for at få radikal indflydelse. Jeg tror, at en af fru Marianne Jelveds forgængere engang formulerede det fyndigt ved at sige, at det vigtigste er ikke, hvem man samarbejder med, men hvad man samarbejder om. Vi må i dag konstatere, at fru Marianne Jelved har indført et nyt radikalt dogme, som faktisk er det modsatte, nemlig at det er vigtigere, hvem man samarbejder med, end hvad man samarbejder om.

Kl. 20.15

Jeg knytter det til, at fru Marianne Jelved her fra talerstolen sagde, at når Det Radikale Venstre ikke kunne stemme for det forslag til vedtagelse, som er fremsat af regeringspartierne og Dansk Folkeparti, var det, fordi Dansk Folkeparti var med. Fru Marianne Jelved sagde, at hvis det endda bare havde været et forslag fra V og K, kunne man have overvejet det positivt fra radikal side, men nu var det udelukket. Jeg synes, at det er en overraskende melding fra radikal side,